

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **EXCEL MIX CZ s.r.o., IČ: 276 07 020**, se sídlem Velim, Palackého 664, zastoupen JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým zástupcem, se sídlem v Rakovníku, Levého 1532, **za účasti:** Ing. L. V., proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-451306/E26450/2009/ÚPV ze dne 28. 4. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním ze dne 21. 6. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-451306/E26450/2009/ÚPV ze dne 28. 4. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 6. 2009 o zamítnutí návrhu na prohlášení slovní ochranné známky č. 296388 ve znění „TS SPECIAL“, jejímž majitelem je Ing. L. V., za neplatnou.

Žalobce podal dne 9. 2. 2009 návrh na prohlášení slovní ochranné známky č. 296388 ve znění „TS SPECIAL“ za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů.

Napadená slovní ochranná známka č. 296388 ve znění „TS SPECIAL“ byla s právem přednosti ode dne 28. 8. 2007 zapsána do rejstříku ochranných známek dne 27. 2. 2008 pro výrobky a služby zařazené do třídy 1: chemické výrobky určené pro průmysl, lepidla pro průmysl; do třídy 19: stavební materiály nekovové, malta stavební podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Návrh podaný žalobcem podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona o ochranných známkách byl zamítnut rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 6. 2009. Námitky byly zamítnuty s tím, že navrhovatel sice užíval namítané nezapsané označení v rozhodné době a v míře přesahující místní dosah pro své výrobky, které byly v porovnání s výrobky zapsanými ve třídě 19 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Napadené ochranné známky shledány shodnými a podobnými, a shoda byla zjištěna i mezi namítaným nezapsaným označením a napadenou ochrannou známkou, nicméně mu nemohlo být přiznáno právo dřívějšího uživatele nezapsaného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, neboť nebyl originálním uživatelem, nýbrž je užíval na základě smlouvy uzavřené s majitelem napadené ochranné známky. Ze stejného důvodu nehodnotil správní orgán prvního stupně ani podání přihlášky napadené ochranné známky jako úkon učiněný v nedobré víře.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 22. 6. 2009 rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28. 4. 2010 s tím, že zamítnutí návrhu na prohlášení slovní ochranné známky č. 296388 ve znění „TS SPECIAL“ za neplatnou se potvrzuje.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že namítané nezapsané ve znění „TS SPECIAL“ měl navrhovatel užívat pro lepicí a stěrkové malty a z dokladů jím předložených vyplývá, že ho užíval ve slovní podobě v obchodním styku od října 2006, tedy po dobu deseti měsíců od podání přihlášky napadené ochranné známky, dne 28. 8. 2007. Z předložených faktur potom žalovaný zjistil, že navrhovatel v relevantním období uskutečnil pod namítaným označením velké množství dodávek suchých maltových směsí do různých míst České republiky. Namítané nezapsané označení ve znění „TS SPECIAL“ bylo tedy navrhovatelem užíváno v obchodním styku před podáním přihlášky napadené ochranné známky v míře přesahující místní dosah.

Žalovaný dále uvedl, že však z dokumentů předložených majitelem napadené ochranné známky vyplývá, že označení ve znění „TS SPECIAL“ užíval již v roce 2003 a s přestávkou znovu od roku 2005, označoval jím výrobek, na jehož vývoji a výrobě participoval v rámci smluvního vztahu nejprve se společností CUSTOM stavební materiály s.r.o., Kozojedy, poté se společností EXCEL MIX s.r.o. stavební materiály, nyní EXCEL MIX, s.r.o., Sokolovce, Slovenská republika. Žalovaný poukázal na fakt, že dne 4. 10. 2006 uzavřel majitel napadené ochranné známky jako předávající s navrhovatelem na straně přebírajícího Smlouvu o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí, v jejímž čl. III navrhovatel akceptoval práva majitele napadené ochranné známky ve znění „TS SPECIAL“ a zavázal se, že bez písemného souhlasu majitele napadené

ochranné známky nevyrobí, nenakoupí ani neuvede na trh produkty s označením „TS SPECIAL“, „TS STANDARD“, „TS GRES“, „TES FLEX“ a „TS POROMALTA“.

Žalovaný dospěl k závěru, že z obsahového hlediska lze citovanou smlouvu zařadit mezi tzv. inominátní smlouvy, zákonem typově neupravené, současně však pro tento druh duševního vlastnictví, tj. nezapsané označení, žádným způsobem výslovně nevyloučené.

Žalovaný dále uvedl, že z výpisu z obchodního rejstříku pro osobu navrhovatele zjistil, že v době podpisu smlouvy byl majitel napadené ochranné známky Ing. L. V. jednatelem navrhovatele, a tedy statutárním orgánem oprávněným k uzavření takovéto smlouvy. Žalovaný považoval za věrohodné i odůvodnění Ing. L. V., proč mohl již v též den, kdy byl proveden zápis do obchodního rejstříku, znát IČ společnosti, tj. že se osobně dostavil na rejstříkový soud a vzdal se odvolání proti usnesení o zápisu obchodní společnosti do obchodního rejstříku.

Žalovaný dále uvedl, že až dne 10. 1. 2007 poté co vstoupily v platnost podmínky smlouvy ze dne 4. 10. 2006, byla mezi navrhovatelem a společností EXCEL MIX, s.r.o., Sokolovce, Slovenská republika, uzavřena kupní smlouva o dodávce výrobku. V době uzavření této kupní smlouvy tedy již pro navrhovatele platila ustanovení dříve uzavřené smlouvy ze dne 4. 10. 2006, potvrzující právo majitele napadené ochranné známky č. 296388 ve znění „TS SPECIAL“.

Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na některé dokumenty předložené majitelem napadené ochranné známky, mj. potvrzení ze dne 29. 1. 2004, jímž společnost CUSTOM stavební materiály s.r.o., jednající jednatelem Jerry J. Jordanem, osvědčuje, že Ing. L. V. zajišťoval v letech 1998 – 2003 jako externí smluvní partner společnosti vývoj a úpravy receptur suchých maltových směsí, určených pro trh v Evropě a dále působil jako technický poradce majitelů společnosti; doklad ze dne 5. 12. 2004 podepsaný Ing. L. V. nazvaný „Vývoj THIN-SETS 2003 – CUSTOM CZ, bilance výsledků, listopad 2003“, jehož obsahem je vyhodnocení 1. Cyklu zkoušek navržených receptur na přípravu produktů „TS STANDARD“, „TS SPECIAL“, „TS FLEX“ a „TS GRES“. Dokument obsahuje vyjádření k jednotlivým recepturám, konkrétně návrh na schválení původní receptury, anebo její úpravu, s odůvodněním založeným na výsledcích ověřování na trhu; potvrzení Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s. p., pobočka Praha, ze dne 20. 1. 2009 o rozsahu plnění Ing. L. V. pro společnost EXCEL MIX stavební materiály, s.r.o., EXCEL MIX, s.r.o. a EXCEL MIX CZ, s.r.o. Z dokladu vyplývá, že Ing. L. V. v letech 2006 a 2007 vedl obchodní jednání, jejichž výsledkem je vystavení certifikátů mj. pro výrobek „TS SPECIAL“.

Žalovaný potom uzavřel s tím, že navrhovateli nelze přiznat status uživatele nezapsaného označení „TS SPECIAL“, neboť mu nenáleží právo původní, nýbrž odvozené ze smlouvy uzavřené s majitelem napadené ochranné známky.

K návrhu uplatněnému podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách žalovaný uvedl, že po vzniku navrhovatele jako právního subjektu dne 4. 10. 2006 uzavřel s ním majitel napadené ochranné známky Smlouvu o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí, kterou oba účastníci potvrdili, že právo k názvu „TS SPECIAL“ náleží majiteli napadené ochranné známky. Podání přihlášky této ochranné

známky je proto nutno považovat za úkon zákonem akceptovatelný a nelze jej hodnotit jako učiněný v nedobré víře.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že bylo vydáno na základě nesprávného zjištění, vadného právního posouzení a v rozporu s konstantní správní a soudní judikaturou, jakož i se základními zásadami správního řízení, a to konkrétně § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném vyhodnocení reálného skutkového stavu, výrok je postaven na zjevně nedůsledném hodnocení důkazů. Navrhovatel prokázal právo držitele nezapsaného označení, jakož i fakt o podání přihlášky mala fide.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 6. 12. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 28. 4. 2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze je nesporné, že Ing. L. V. byl jednatelem EXCEL MIX CZ s.r.o., IČ: 276 07 020, ode dne 4. 10. 2006, tj. ode dne jejího vzniku, a že statutárním orgánem společnosti je jednatel, který je oprávněn jednat jménem společnosti ve všech věcech samostatně. Ing. L. V. zanikla funkce jednatele dne 13. 6. 2007, kdy se stal novým jednatelem společnosti Jaroslav Jordan, nar. 13. 7. 1951. Jediným společníkem v té době byla EXCEL MIX stavebné materiály s.r.o., Sokolovce.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 10. 2006 uzavřel Ing. L. V., výzkum a vývoj v oblasti přírodních a technických věd nebo společenských věd, IČ: 139 22 394, jako předávajícím, se společností EXCEL MIX CZ s.r.o., IČ: 276 07 020, zastoupenou jediným jednatelem Ing. L. V., jako přebírajícím, Smlouvu o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí. Předmětem předání byla nezapsaná označení TS SPECIAL, TS STANDARD, TS GRES, TS FLEX a TS POROMALTA a receptury pro výrobu suchých maltových směsí s tímto označením při využití zdrojů základních surovin z ČR. V ustanovení III. Podmínky předání a komerčního využití předmětu předání se uvádí, že předávající má doklady o tom, že předmět předání je výstupem jeho podnikatelských aktivit z období před datem podpisu této smlouvy, a považuje je proto za své duševní

vlastnictví. Bylo dohodnuto, že pro ochranu práv k duševnímu vlastnictví předávajícího je komerční využití předmětu předání přebírajícím možné pouze na základě písemného souhlasu předávajícího. Přebírající se touto smlouvou zavázal, že bez písemného souhlasu předávajícího nevyrobí, nenakoupí ani neuvede na trh produkty s označením TS SPECIAL, TS STANDARD, TS GRES, TS FLEX a TS POROMALTA. Přebírající se dále zavazuje, že bez písemného souhlasu předávajícího nepoužije předané receptury nebo receptury jim podobné ani pro výrobu suchých maltových směsí shodného nebo podobného složení s jiným označením.

Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky,

Žalobce opětovně tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je skutkově i právně vadné, neboť Je založeno na nesprávném vyhodnocení reálného skutkového stavu a z něho plynoucí právní závěry odporují smyslu zákona a konstantní správní a soudní judikatuře, jakož i zásadě předvídatelnosti správního rozhodnutí. Výrok rozhodnutí je údajně postaven na zjevně nedůsledném hodnocení důkazů, irelevantních zjištěních a nepřijatelných spekulacích.

Městský soud v Praze musel tato obecná tvrzení odmítnout jako neodůvodněná. Žalobce totiž neuvádí žádný konkrétní důvod na podporu svých obecných tvrzení, nevysvětluje, v jakých aspektech nebyl skutkový stav správně vyhodnocen, v čem odporují závěry žalovaného uvedené v rozhodnutí právním předpisům, základním zásadám správního řízení a které relevantní judikatuře rozhodnutí žalovaného odporuje. Podle názoru soudu žalovaný provedl a posoudil všechny účastníky předložené důkazy a tento závěr soudu jednoznačně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil s tím, že Smlouva o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí ze dne 4. 10. 2006, jejíž kopie byla majitelem ochranné známky předložena v průběhu správního řízení, je doloženým právním titulem užívání v té době ještě nezapsaného označení v České republice, a že podepsáním této Smlouvy vzniklo jeho právo užít předmětné označení na svých výrobcích odvozeně z práv současného vlastníka napadené ochranné známky k jeho tehdy nezapsanému označení. Žalobce se domníval, že získal práva k distribuci výrobků a užívání jejich označení Kupní smlouvou o dodávce zboží ze dne 10. 1. 2007.

Městský soud v Praze však musel i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, a to především s ohledem na zásadu pacta sunt servanda. Smlouva o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí ze dne 4. 10. 2006 je platnou smlouvou. Je nesporné, že žalobce tuto smlouvu uzavřel za účelem ochrany práv ze

svého duševního vlastnictví. Ze správního spisu je nesporné, že Ing. L. V. se před vznikem společnosti EXCEL MIX CZ s.r.o., IČ: 276 07 020, se dlouhodobě zabýval vývojem a úpravou receptur suchých maltových směsí, určených pro trh v Evropě, což dokládá především materiál ze dne 5. 12. 2004 „Vývoj THIN-SETS 2003 – CUSTOM CZ, bilance výsledků, listopad 2003“, jehož obsahem je vyhodnocení 1. Cyklu zkoušek navržených receptur na přípravu produktů „TS STANDARD“, „TS SPECIAL“, „TS FLEX“ a „TS GRES“; dokument obsahuje vyjádření k jednotlivým recepturám, konkrétně návrh na schválení původní receptury, anebo její úpravu, s odůvodněním založeným na výsledcích ověřování na trhu; jakož i potvrzení Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s. p., pobočka Praha, ze dne 20. 1. 2009.

V inkriminované věci je dále nesporné, že žalobce, na němž leží důkazní břemeno ve smyslu § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách, neprokázal, že namítané označení je spojeno s jeho osobou a nedoložil žádnými relevantními doklady, že mu náleží původní neodvozené právo k nezapsanému označení, neprokázal tedy, že je uživatelem ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) téhož zákona.

Žalovaný tedy podle názoru soudu nikterak nepochybil, když dospěl k závěru, že žalobci na základě Smlouvy ze dne 4. 10. 2006 vzniklo odvozené užívací právo a později uzavřená Kupní smlouva ze dne 10. 1. 2007 na tom nic nezměnila. Toto odvozené právo nedává žalobci právo zakázat užívání napadené ochranné známky.

Smlouva o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí ze dne 4. 10. 2006 je platná, a proto nic nebrání tomu, aby mohla mít a měla z pohledu známkového práva účinky, jaké jí přiznal žalovaný. Ode dne 4. 10. 2006, tj. dne vzniku společnosti EXCEL MIX CZ s.r.o., IČ: 276 07 020, byl Ing. L. V. jediným statutárním orgánem společnosti jako její jednatel, a dle listin předložených soudu k zápisu do obchodního rejstříku jediným subjektem oprávněným jednat jménem společnosti ve všech věcech samostatně. Ing. L. V. tedy uzavřením této smlouvy dne 4. 10. 2006 nepostupoval v rozporu se zákonem. Ing. L. V. zanikla funkce jednatele dne 13. 6. 2007, a po celou tuto dobu žalobce neodmítal závazek z této Smlouvy přijmout.

Pokud jde o Kupní smlouvu o dodávce zboží ze dne 10. 1. 2007, jejímiž smluvními stranami je EXCEL MIX stavební materiály, s.r.o., Sokolovce, zastoupená jednatelem společnosti Lubošem Maco, jako dodavatel, a EXCEL MIX CZ, s.r.o., zastoupená jednatelem Ing. L. V., jako odběratel, je v bodě I. upraven předmět plnění. Podle tohoto bodu se smluvní strany dohodly, že dodavatel bude svou obchodní činnost vykovávat na území ČR prostřednictvím odběratele, a že dodavatel bude na základě jednotlivých objednávek dodávat odběratelovi zboží, přičemž přesně označení zboží obsahuje příloha 1 této smlouvy, která je neoddělitelnou přílohou smlouvy. V této příloze v rubrice popis výrobku je mj. uvedeno i TS SPECIAL, lepicí a stěrkový malta pro zateplovací systémy – ETICS. Kupní smlouva ze dne 10. 1. 2007 nesporně vychází z smlouvy dne 4. 10. 2006, neboť neřeší otázku duševního vlastnictví jednotlivých výrobků vyjmenovaných v její příloze. Podle názoru soudu tento smluvní dokument žádným způsobem neneguje Smlouvu o podmínkách předání označení a výrobních receptur suchých maltových směsí ze dne 4. 10. 2006, naopak její označení přebírá. Soud nemohl v této souvislosti přehlédnout skutečnost, že EXCEL MIX stavební materiály, s.r.o., Sokolovce, byl v inkriminované době jediným společníkem EXCEL MIX CZ, s.r.o., tedy žalobce.

Žalovaný věnoval posouzení Smlouvy v odůvodnění rozhodnutí dostatečný prostor na str. 13 až 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou žalovaný posoudil ze všech hledisek, s přihlédnutím ke všem důležitým faktorům a okolnostem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při posouzení celkem 27 dokladů, které vyjmenoval na str. 7 až 12 rozhodnutí, zabýval se náležitě předmětem řízení tak, jak mu ukládá správní řád. Nicméně žalobce v inkriminované věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal základní podmínku pro podání návrhu na neplatnost podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, a to že je skutečně původním uživatelem nezapsaného označení, tedy osobou oprávněnou k podání návrhu na neplatnost z důvodů podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona.

Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008-195 při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

V inkriminované věci rovněž důkazní břemeno leží na navrhovateli. Navrhovatel měl tedy ve správním řízení doložit, že přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět, že navrhovatel je skutečně původním uživatelem nezapsaného označení, tedy osobou oprávněnou k podání návrhu na neplatnost z důvodů podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona. Dále bylo jeho povinností doložit, že přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k jeho poškození. Nicméně žalobce žádnou z těchto skutečností v průběhu správního řízení nedoložil.

Žalobce pouze stereotypně tvrdil, že majitel napadené ochranné známky zjevně podal její přihlášku mala fide, přičemž nebyla prokázána a pojmově v tomto případě ani neexistuje právně relevantní skutečnost, která by jednání majitele známky ospravedlnila ve smyslu právní úpravy.

Žalovaný podrobně odůvodnil své rozhodnutí na str. 15 až 17 ohledně žalobcem uplatněného důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona a dospěl k závěru, že tento důvod pro prohlášení ochranné známky za neplatnou není dán. Zdůraznil, že v souladu s presumpcí dobré víry na straně majitele ochranné známky a v souladu s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno na žalobci. Nicméně žalobce toto své důkazní břemeno neunesl, Městský soud v Praze musel přisvědčit žalovanému, který posoudil veškeré předložené důkazy a přihlédl i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit, aby dospěl k jednoznačnému závěru, že navrhovatel, resp. žalobce neprokázal nedostatek dobré víry při podání přihlášky slovní ochranné známky č. 296388 ve znění „TS SPECIAL“. Žalovaný postupoval plně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to především rozsudkem č. j. 1 As 3/2008-195.

K osvětlení problematiky dobré víry a zlé víry v českém právu Městský soud v Praze odkazuje na odbornou literaturu např. Petr Tégl ve své práci¹ uvádí, že institucí dobré víry jako *právní zásady (právním principu)*, se má na mysli *pouze dobrá víra ve smyslu objektivním*. Kromě objektivního pojetí právní řád České republiky v naprosté většině všech případů pracuje s dobrou vírou *ve smyslu subjektivním*. Dobrou vírou ve smyslu *objektivním* se rozumí zásadně jakási *generální klauzule (pravidlo chování) odkazující na jisté obecné morální hodnoty* (podle některých autorů na hodnoty povšechně uznávané a akceptované ve společnosti. Kategorii dobré víry v tomto smyslu je třeba vykládat jako *kategorii mravních (morálních) pravidel mezilidského styku*; tedy jako jisté objektivní měřítko, jímž lze poměřovat chování konkrétního subjektu v konkrétním případě. Výsledkem takového testu může být buď konstatování, že určité chování bylo v souladu se zásadou dobré víry, či se naopak s uvedenou maximou dostalo do rozporu, tj. dobrých mravů (*boni mores*).

Oproti tomu *subjektivní* kategorie dobré víry je zpravidla chápána jako *jistá obligatorní náležitost určité situace (skutkové podstaty)*, která musí být splněna, aby nastal zákonem zamýšlený právní následek (např. aby subjekt nabyl nějaké právo nebo se dostal do určitého právního postavení). V tomto smyslu představuje dobrá víra *subjektivní mylné, ovšem v konkrétním případě omluvitelné, přesvědčení osoby* o tom, že jedná v souladu s právem, resp. že svým chováním nikomu nepůsobí újmu. Je tedy dobrá víra ve smyslu subjektivním *duševní kategorií (psychickou stránkou) jednajícího individua*.²

Pokud se žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu, aniž by konkrétně uvedl, v čem toto porušení zákona spočívá, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Rozhodnutí bylo vydáno na základě správně zjištěného skutkového stavu, jehož rozsah byl determinován včas podanými námitkami žalobce ve správním řízení. Právní posouzení těchto námitek je v souladu se zákonem o ochranných známkách a je řádně odůvodněno. Žalovaný vzal v úvahu standardně užívaná kritéria podobnosti, a to hledisko vizuální, fonetické, sémantické, jakož i hledisko průměrného spotřebitele, přičemž předmětná označení byla posuzována v jejich komplexnosti, tj. i z hlediska jejich celkového dojmu. Rozhodnutí žalovaného je v souladu s ustálenou judikaturou SDEU.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

¹ Tégl, Petr: Poctivost a důvěra jako jeden ze základních principů evropského smluvního práva in Tomášek, M., Pauknerová, M. (eds.): Nové jevy v právu na počátku 21. století. IV. svazek, soukromé právo. Praha: Karolinum 2009

² Tégl, Petr: tamtéž

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová